

Gældende formulering.

og arbejdspligtens opfyldelse kræver. Arbejdshusets styrelse kan tilstå den, der ved god opførsel har gjort sig fortjent dertil, en begrænset udgangstilladelse.

§ 66. Ingen til sikkerhedsforvaring dømt person kan løslades, før 4 år er forløbet efter indsættelsen. Når 4 år er forløbet, afgøres spørgsmålet, om løsladelse skal finde sted, af fængselsnævnet. Løsladelse sker på prøve efter de i §§ 38, stk. 2 og 4, og 40, stk. 2, indeholdte regler. Prøvetiden, der mindst skal være 2 år, fastsættes af fængselsnævnet, som ligeledes træffer beslutning om genindsættelse. Bestemmelsen i § 43, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Nægtes løsladelse, kan spørgsmålet tidligst efter 2 års forløb rejses på ny.

Stk. 2. Når en person har hensiddet 20 år i sikkerhedsforvaring, skal han løslades, medmindre fængselsvæsenet anser dette for betænkeligt. Spørgsmålet om hans fortsatte forbliven i forvaringsanstalten forelægges da for landsretten for den landsdel, i hvilken anstalten er beliggende. Afgørelsen træffes ved kendelse. Bestemmer retten, at han skal blive i forvaringsanstalten, forelægges spørgsmålet derfter på ny retten hvert femte år. Når løsladelse finder sted efter forløbet af 20 år eller mere, er løsladelsen ubetinget.

Stk. 3. For de i henhold til § 37, stk. 3, til forvaringsanstalt overførte fanger gælder ovenstående regler ikke.

Stk. 4. De i § 46 indeholdte bestemmelser finder tilsvarende anvendelse over for de i forvaringsanstalt anbragte personer.

§ 67. Sikkerhedsforvaring udstås af mænd i en dertil indrettet statsanstalt eller afdeling af en sådan, af kvinder i arbejdshus under iagttagelse af de i § 66 givne regler. Angående arbejdspligten, arbejdspenge og behandlingen finder reglerne i § 64 tilsvarende anvendelse med fornøden hensyntagen til forva-

Forslaget.

19. § 66 affattes således:

„**§ 66.** Spørgsmålet om løsladelse fra sikkerhedsforvaring afgøres af fængselsnævnet. Den dømte kan ikke løslades, før der er forløbet 4 år efter indsættelsen. På dette tidspunkt skal spørgsmålet om løsladelse tages op. Finder løsladelse ikke sted, skal spørgsmålet genoptages, hver gang der yderligere er forløbet 2 år. Uden for de ovennævnte tidspunkter kan spørgsmålet om løsladelse ikke tages op. Når der foreligger særlige omstændigheder, kan fængselsnævnet dog i forbindelse med en afgørelse om, at løsladelse ikke skal finde sted, eller undtagelsesvis senere, bestemme, at spørgsmålet skal genoptages inden forløbet af 2 år.

Stk. 2. Løsladelse sker på prøve. Prøvetiden fastsættes af fængselsnævnet og kan ikke være kortere end 2 år. § 39, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Overtræder den prøveløsladte de fastsatte vilkår, kan fængselsnævnet ændre vilkårene og forlænge prøvetiden eller bestemme, at han skal genindsættes.

Stk. 4. § 40, stk. 2 og 3, og § 43, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Når en person har hensiddet 20 år i sikkerhedsforvaring, skal han løslades, medmindre fængselsnævnet anser dette for betænkeligt. Spørgsmålet om hans fortsatte forbliven i sikkerhedsforvaring forelægges da for landsretten for den landsdel, i hvilken anstalten er beliggende. Afgørelsen træffes ved kendelse. Bestemmer retten, at han skal blive i anstalten, forelægges spørgsmålet derefter på ny retten hvert femte år. Når løsladelse finder sted efter forløbet af 20 år eller mere, er løsladelsen ubetinget.“

20. § 67, sidste pkt., ophæves, og *1. pkt.* affattes således:

„Sikkerhedsforvaring udstås i særlig anstalt eller anstaltsafdeling.“